

SPARTACUS

264/27

Uitgave van de Communistenbond "SPARTACUS".

PROLETARIËRS ALLER LANDEN, VERENIGT U !

ACTUELE
BERICHTEN

24 Maart 1945

POLITIEK WEEKOVERZICHT.

Het Duitse legerbericht van 18 Maart 1945 bericht in zijn slotaline, dat enkele Duitse officieren ter dood veroordeeld werden, omdat zij zich laf gedroegen en de brug over de Rijn bij Remagen noch opgeblazen noch verdedigd hadden. Het communiqué sluit met de woorden, dat het vonnis terstond voltrokken werd. Een verdachte werd bij verstek veroordeeld, omdat hij voortvluchtig is.

De ter-dood-veroordeling van enkele officieren door een Duitse of andere krijgsraad kan ons op zich zelf betrekkelijk onverschillig laten. Waarschijnlijk waren zij oorspronkelijk, of tot het laatst toe fascistisch of hebben zij tenminste voordeel getrokken uit het fascistische bewind en het daarom gesteund. In geval van twijfel moet bij een Duitse officier worden verondersteld, dat hij een bewust en daarom ook verantwoordelijk orgaan van de door het Hitler-systeem uitgeoefende terreur geweest is, d.w.z. van een terreur, waaronder in de eerste plaats het Duitse volk en vooral de Duitse arbeiders en soldaten geleden hebben en nog steeds lijden.

Wij zouden dit vonnis kunnen laten voorbijgaan, zonder er meer dan een registrerend woord erover te verliezen. Maar de aanleiding tot dit vonnis - een in de on-eindige reeks van doodvonnissen in de laatste jaren, door de Duitse "rechtbanken tegen mensen uitgesproken en voltrokken - alsmede ook de militaire en politieke situatie, waarvoor dit oordeel typerend is, wettigen een nadere beschouwing.

De Rijn was de laatste grote barrière, waarop zich de Duitse verdediging tegen de aanval uit het Westen concentreerde. De gebieden ten Westen van de rivier waren op den duur niet te behouden, ook niet de bergkoten van de Vogezen, nadat de Amerikanen reeds enige tijd geleden zich van belangrijke hoogtestellingen meester hadden gemaakt. Maar de Rijn, die vanaf de Zwitserse grens tot aan de Nederlandse laagvlakte een grote "natte barrière" vormt, met zijn bergachtige oevers langs een groot gedeelte van zijn stroomgebied, gold als een betrouwbaar verdedigingsbolwerk. Deze droom van het Duitse fascisme is, vlugger dan verwacht, uitgebleed. Het bruggehoofd aan de Oostelijke

oever van de machtige stroom vormt inderdaad het grootste militaire gevaar voor de verdere verdediging van Duitsland tegen zijn Westerse tegenstanders.

HET DOODVONNIS.

Welke reactie dit plotselinge overschrijden van de Rijn door de Amerikanen bij de fascistische machthebbers moet hebben uitgelokt, kan men zich slechts dan volledig indenken, als men de uitingen van prominente Duitse woordvoerders omtrent de verdedigingslinie aan de Rijn in de laatste weken met aandacht bestudeerd heeft. Deze uitingen waren weliswaar al bescheiden genoeg, want ze spraken immers slechts van de verdediging van een diep in het Rijksgebied lopende linie en niet meer van de "uiteindelijke overwinning", waarvan men heeft beweerd rotsvast overtuigd te zijn. Uit de betekenis, die aan het behoud van de Rijnlinie gehecht werd, kan men de consternatie afleiden, die zich van de Duitse autoriteiten na de onverwacht vlugge doorbreking van dit bolwerk heeft meester gemaakt. Iedere redelijk denkende mens, maar ook iedereen, die nog over een kleine rest van verstand beschikt, zou moeten verwachten, dat nu het ogenblik gekomen is, waarop Duitsland zou capituleren. Er bestaat ook niet de minste kans op verzet voor een langere tijd. Tongevolge van de haast gelijktijdige overschrijding van de Moezel door de Amerikanen is het in hoogste mate waarschijnlijk, dat de pantserlegers van de geallieerden in de rug van de Duitse verdediging van Zuidwest-Duitsland en het Saargebied alsmede van de Beneden-Rijn en het Roergebied zullen komen te staan. Ze hebben niet nodig, teneinde een beslissing af te dwingen, de moeilijke opmars vanuit Remagen in Oostelijke richting door bergachtig terrein te ondernemen. Ook op korte termijn is de militaire situatie voor de Duitsers aan het Westelijke front volmaakt hopeloos geworden.

De Duitse Rijksregering, die deze toestand (misschien met de enige uitzondering van Hitler zelf) volledig begrepen heeft, heeft, als men de geallieerde berichtgeving kan vertrouwen, uit deze stand van zaken de consequentie getrokken en bij de Britse logatie in Stockholm wapenstilstandsvoorwaarden aangevraagd. Ze heeft bij deze gelegenheid geëist, dat Hitler en Himmler

in hun functies zouden blijven gehandhaafd, en - voor het geval van een afwijzend antwoord op haar verzoek - ermee gedreigd, dat de Nazi-leiding de Duitse grensen voor het bolsjewisme zou openen. Dit dreigement kan inderdaad als volkomen zinloos beschouwd worden, als men eraan denkt, dat de Duitsers reeds uitgestrekte gebieden in het Oosten van hun land aan het zgn. Russische bolsjewistische leger hebben moeten afstaan en zojuist het laatste bruggehoofd aan het Oostelijke oever van de Oder voor de poorten van Stettin hebben moeten ontruimen, een feit dat de Britten en de Amerikanen blijkbaar tot nu toe weinig verontrust, althans niet tot buitengewone spoed aangedreven heeft.

De Britse legatie in Stockholm heeft het verzoek van den Duitsen bemiddelaar, Dr. Hesse (bijna een naamgenoot van den eersten Duitsen onderhandelaar Rudolf Hess) natuurlijk van de hand gewezen. Dit moest natuurlijk worden verwacht. Het overhaaste dementi van den Duitsen minister van buitenlandse zaken von Ribbentrop, verhoogt de betrouwbaarheid van dit bericht. Hoe zou hij ook hebben kunnen toegeven, dat zijn chef de gesmade capitulatie onder dergelijke voorwaarden aangeboden heeft, nl. onder het dreigement, in geval van weigering het gehate bolsjewisme de vrije hand te laten, en vergezeld van de eis, hem en zijn opperbeul Himmler in het leven en in functie te laten?

In het licht van het Duitse verzoek om wapenstilstand bij het, volgens Duitse beweringen in staat van ontbinding verkerende Engeland, verkrijgt het doodvonnis tegen de onbekwame of onwillige verdedigers van de Rijnbrug bij Remagen zijn bijzondere betekenis. Het stemt overeen met de radeloosheid van onberekenbare misdadi-

gers, die medoplichtigen wogens onvoldoende bewaking van hun laatste schuilhoek afslachten. Het doet er niet toe, dat bij deze gelegenheid de plechtige formule van een krijgsraad werd toegepast. Ook wij kennen heel goed de rechtsspraak van krijgsraden, politie- en standgerechten.

En zo zou de cirkel om de laatste schuilplaats van de hoofdverantwoordelijke Duitse politieke- en militaire leiders steeds nauwer worden getrokken. Iedere kilometer, die deze cirkel nauwer wordt, betekent duizenden doden, betekent verwoeste menselijke woonsteden en werkplaatsen, betekent verschrooide akkers en geschonden landschap. De miljoenen, die op de lange lijdensweg vanaf de Kaukasus en Normandië, vanaf de Noordkaper Noord-Afrika tot aan het hart van Midden-Europa gesnuveld zijn, zij allen werden door het gerecht van de oorlog in dienst van imperialisme ter dood veroordeeld. Zij werden ter dood veroordeeld naar de wil van de oorlogsmisdadigers van alle nationaliteiten. Zij werden veroordeeld zonder formele procedure, ongevraagd. In de oorlog wordt de massa gevonnisd, die zich heeft laten misleiden - tegen haar eigen belangen in - te werken en te vechten. Zij wordt gevonnisd door diegenen, die als burgerlijke politici en als zgn. arbeidersleiders de kijk van de mens op de maatschappelijke verhoudingen verdoezeld hebben en nu als echte huichelaars zich over de zgn. natuurlijke onnoozelheid van de brede massa opwinden.

En ook verder zal de wereld een grote terechtstelling zijn met miljoenen gehangenen en met enkele duizenden beulen, tot dat "rechters" en "verdachten" van plaats zullen verwisselen, tot dat de verdomden op de rechterstoel zullen plaatsnemen.

-0-0-0-

DE VERKEERDE WEG.

In Londen is een Internationaal Congres der Vakverenigingen gehouden. De afgevaardigde van de Chinese vakverenigingen verdedigde daar de opvatting, dat na de oorlog Japanse arbeiders in China tewerk gesteld moeten worden om de door de Japanse legers in China aangerichte schade te vergoeden. Dat is echter de verkeerde weg. Niet alleen voor de Japanse arbeiders, maar ook voor de Chinese. Als de Japanse arbeiders als werkvolk in China zouden worden ingevoerd, drukken ze niet alleen de lonen van de Chinese arbeiders, maar wordt daardoor de macht van de Chinese en van de Amerikaans-Britse bezittende klasse, waarvan ook de Chinese arbeiders het slachtoffer zijn, vergroot. Als wij als arbeiders ernaar stroven, dat de aangerichte schade vergoed wordt, dan moeten we bij de werkelijke schuldigen aan deze oorlog

zijn: de bezittende klassen van alle landen. Als wij ons zouden laten wijsmaken, dat wij ons verhaal moeten zoeken op de arbeiders van de verslagen kapitalisten, dan zijn we niet alleen aan het verkeerde adres, maar we lopen opnieuw in de val die de kapitalisten zo graag voor ons open zetten: Arbeiders vechten tegen arbeiders, zodat de kapitalisten hen weer kunnen gebruiken in de volgende oorlog.

De arbeiders van alle landen hebben in 't groot gezien, één lot: Overal de slavenklasse van het Kapitaal te zijn. En zij hebben maar één kans daaronder uit te komen: Elkaar als makkers, als strijdkameralen te erkennen en samen aan dit vervloekte roof- en moordsysteem van het Kapitaal een eind te maken.

Als arbeiders in een land ingevoerd worden als slaven, dan kan dit alleen als de arbeiders van dat land zelf nog slaven zijn. En het dient om ook hun koten nog vastor en nog zwaarder te maken.

VOOR EEN HAP ETEN.

De heersende klassen hebben heel wat pijlen op hun boog in hun voortdurende strijd tegen de arbeidersklasse.

Je kunt wel zeggen, dat, vanaf het ogenblik, dat een arbeiderskind leert lopen, zijn opvoeding-tot-slaaf begint. Die "opvoeding" gaat door tot op het ogenblik, dat we aan het einde van ons leven zijn.

Wanneer we ons schikken: werken, hongeren en sterven voor de heersende klasse, zoals onze heersers over ons beschikken, dan is dat leven, dat we leiden moeten, straf genoeg, wát de dominé's en radiosprekers ook zeggen mogen. Schikken we ons niet, dan zijn daar: gevangenschappen, concentratie-kampen, straf-bataillons, extra uithongering, marteling en moord als "opvoedingsmiddelen".

Hier, in de landen, waar de Duitse heersende klassen tot nu toe de lakens uitdelen, zijn we - voor de grote massa - aan de methode "uithongering" toe. (De gevangenis, concentratie-kamp, marteling en moord worden echter ook druk gehanteerd.)

De grote massa van arbeiders honger en hun kinderen hongeren. De gebruiksvoorwerpen, die ze nog bezaten, die nog niet op waren, na vijf jaren oorlog, hebben ze naar de boeren gebracht voor een hap eten. Geld om voor honderden guldens iets op de zwarte markt te kopen, hebben ze niet.

De arbeiders met hun gezinnen verhongerren!

ALS ZE ZICH NIET IN DIENST STELLEN VAN DE VERNIETIGING, VAN DE MOORD.

Als ze NIET medehelpen een toestand te bestendigen, die hun klasse nog dieper in de honger, de ellende en de dood brengt!

Als ze niet meewerken, de wereld nog tot een groter lijkenhuis te maken, dan ze reeds is.

Want er zijn nog levensmiddelen - maar ze zijn in handen van centrale instanties.

Er is nog niet alles naar Duitsland gehaald. Maar wat hier nog is, wordt ons onthouden en in dienst gesteld van de Duitse oorlogvoering.

In dienst van deze oorlogvoering houden ze ons de levensmiddelen voor - op papier. Zo voeren ze met deze levensmiddelen ook strijd tegen ons, de "centrale instanties", die over onze levens willen beschikken. Die ons openlijk, in grote advertenties in de dagbladen komen vertellen, wat we wel te eten krijgen, als we meehelpen aan de grote vernietigingswaan. Aan de moord in het groot.

Ze bieden ons aan: "Goed werk" tegen f 5.- per dag (een pak lucifers kost f 15.-) en het volgende eten (we nemen woordelijk over):

Als er kost verstrekt wordt (log de nadruk op ALS!)

1 x middageten - koude dagkost en wel

uit de volgende rantsoenen per week:

4½ kg. aardappelen - 70 gr. olie - 350 gr. vlees - tot 2200 gr. groenten - tot 215 gr. voedingsmiddelen - 3500 gr. brood - 500 gr. worst of kaas - 175 gr. boter of margarine - 100 gr. koffiesurrogaat - 50 gr. suiker - 125 gr. jam.

Stamkaart blijft bij de toebehorenden; voor de familie kunnen wekelijks tot 15 kg. aardappelen per trein naar huis gestuurd worden.

We weten, dat ze liegen. We weten, dat, als we ons laten lijmen, we de bekende koolsoep te eten krijgen. Dat ze ons een kluiif voorhouden, na ons flink uitgehongerd te hebben, om ons willozer te maken, om ons beter te kunnen gebruiken. Zelfs de stamkaart, die we mogen houden, is een kluiif om ons in de waan te brengen, dat we toch nog een beetje ons eigen baas blijven. Dat we eventueel nog kunnen vluchten en dan niet helemaal zonder onze hongerrantsoenen thuisbehoeven te komen. Want, als het ons niet bevalt, als we het niet uithouden, dan zullen we moeten vluchten. We zijn niet vrij van baas te veranderen, als we ons in dienst van de Duitse oorlogvoering gesteld hebben. Dat zeggen ze ons met het behouden van onze stamkaart, bijna openlijk. Ze spreken in de advertentie niet over de gewapende macht, die ons bewaken zal.

Zover is het nu. Tegenover een hongerende massa behoeven ze geen schuilevinkje te spelen.

Vroeger, toen het kapitaal "in vrede" elkaar verscheurde ten bate van eigen macht, hadden we de gelegenheid, onze arbeidskracht te verkopen voor een hap eten, een woning met meubeltjes-op-de-week, en wat kleren voor ons en onze kinderen. Nu wordt ons als de hemel voorgehouden een hap eten, wat ons veel lijkt, maar het niet is, voor iemand die hard werkt.

Zo willen ze ons in dienst stellen van de vernietiging der wereld, van de moord op miljoenen. Van een slachtpartij, waaruit wij, arbeiders, te voorschijn komen, als uitgehongerden, in lompen, met ondervoede, zieke kinderen.

Waaruit miljoenen van ons te voorschijn komen als verminkten, blinden, krankzinnigen.

Voor HUN macht, voor HUN winst, die ze eerst op onze nekken vergaard hebben, en waarvoor ze ons nu willen gebruiken, om die te vergroten of te behouden.

DE BEVRIJDING VAN DE
ARBEIDERSKLASSE MOET
HET WERK ZIJN VAN DE
ARBEIDERS ZELF.

"VOORWAARTS! ...
en niet vergeten ...
de SOLIDARITEIT!..."

Ondanks de beestachtige terreur en vervolgingen van de in doodsangst waanzinnig geworden Nazi-horden, zetten we onze revolutionaire strijd voort tegen de fascistische en kapitalistische overweldigers. Deze strijd eiste helaas zware offers van de moedigen en dapperen der arbeidersklasse, van hen die strijden en lijden voor het ideaal van de communistische gemeenschap. Ondanks honger en terreur gaan we v o o r u i t , en zullen de beulen niet vergeten, maar ... vergeet gij, vrienden en lezers van "SPARTACUS" Actuele Berichten, dan ook niet uw plicht tot

S O L I D A R I T E I T .

Steunt ons solidariteitsfonds !!!

MOBILISATIE DER NARREN.

In de totale oorlog heeft Goebbels ook de narren gemobiliseerd. Sinds het met Max Blokzijl niet meer ging (zelfs wijlen Endje me-maar werd ernstiger genomen dan hij), verscheen er een fascistische jongeman op de journalistieke vlakte, een zekere Piet Dekker die bij hoog en laag zwerend dat hij geen N.S.B.-or is, een vast hoekje kreeg in "Het Nieuws van den Dag" en daar onder de naam Uilenspiegel bescheiden-tjes om zich heen mocht blaffen. Natuurlijk met permissie en onder contrôle van de fascistische hoofdredactie, van de "Beauftragte" voor Amsterdam, van de S.D., van de Pressedienstleiter Grossschmied, of hoe die anders mag heten, en van de verdere Ehrenmänner, die hier in de laatste vijf jaar de lucratieve bezigheid hebben van te proberen ons de hersens de vergiften, de keel dicht te knijpen en de zakken te rollen.

Het is al een oud kunstje van de kapitalistische pers, om de mensen zand in de ogen te strooien, door af en toe zelf met scherpe critiek of onthullingen te komen over bijzonder rotte dingen in hun door ondoor corrupte wereldje. De een of andere, meestal een tikje grappasserige inktkoelie, kreeg dan opdracht en gelegenheid om met wat meer vrijheid dan zijn collega's, tegen de bazen van zijn baas en hun in de gaten gelopen smeerlapperijtjes, een beetje te blaffen en verontwaardigd te grommen. Met mate, natuurlijk. Deed hij het te hard of te veel of op een ongelegen tijd, dan volgde er een ruk aan zijn halsbandje, de blaffende puk werd naar binnen gesleept en kreeg van

zijn hoofdredactie de schoppen door, die deze zelf even daarvoor van een kwaad geworden goldmagnaat had moeten incasseren.

Het sproekt vanzelf, dat de Nazi-propaganda zo 'n mooi bedonder-kunstje als dat van het aan de leiband zittende, blaffende hondje, ook zou gebruiken. Maar wie mag daar op het idee gekomen zijn, dat beestje "Uilenspiegel" te noemen? Uilenspiegel, die de as van Klaas op het hart droeg, de figuur van den man uit het lijdende en bloedig vervolgd volk, dat zich tóch verzette tegen de bezetter van toen, tegen de aanbrengers en medeprofiters van "de Koning die erfde"?

Voor de stommelingen die zich door dergelijke kunstjes laten inpakken, was elke andere naam ook goed genoeg geweest. Voor wie enig begrip heeft van wat de echte Uilenspiegel altijd weer betekent in de strijd tussen onderdrukten en onderdrukkers, voor die helpt de mooiste naam op je halsbandje je niet, meneer Piet Dekker. Er is een bar slecht seizoen op komst voor de keffertjes van sommige hoge heren!

-o-o-o-

Rusland - Turkije.

Nadat de samenstelling van dit nummer van onze "Actuele Berichten" reeds voltooid was, bereikte ons het bericht, dat Rusland het verdrag van vriendschap en wederzijds bijstand met Turkije heeft opgezogd.

We hebben tijdens de laatste maanden herhaaldelijk erop gewezen, dat in de verhouding tussen Turkije en de Westerse bondgenoten enerzijds, en Turkije en Rusland anderzijds, reeds nu de voorbereidingen van de derde wereldoorlog tot uitdrukking komen. Zo hebben we niet geaarzeld, de oorlogsverklaring van Turkije aan Duitsland als in werkelijkheid aan het adres van Rusland gericht te konschetsen.

In ons politiek weekoverzicht van de volgende week zullen we op dit onderwerp nog uitvoeriger terugkomen.

-o-o-o-

Op 15 Maart verscheen

"SPARTACUS" - Maandschrift.

Inhoud:

Beschouwingen over de situatie:

I. Kapitaal en Geld.

II. De arbeidersklasse en de gecontroleerde maatschappij.

Strijdwijze, organisatie-voorn en socialistisch maatschappij-beeld.

Rassenpolitiek en rassenkunde.